

Kalverliefde veehouders duurt maar twee weken

Pasgeboren kalfjes worden nog steeds direct bij de moeder weggehaald. De veehouderij moet nu eens inzien dat dieren recht hebben op natuurlijk gedrag, vindt **Margreet Steendijk**.

Op 27 januari nam de Tweede Kamer een motie aan die de regering vroeg om een plan van aanpak om kalveren in de melkveehouderij voor een bepaalde tijd bij de koe te laten. Er volgde massaal protest van boeren, waaronder een actie van boerinnen met als slogan 'Kalverliefde'. De dames togen naar het Binnenhof met spandoeken en emmers vol griezelverhalen over wat er allemaal met zo'n kalf ging gebeuren wanneer je het bij zijn moeder zou laten: ten dode opgeschreven. Niet de natuurlijke moeder van een kalf, maar de boerin is degene die het kalf in leven moet houden.

Dat ons veehouderijsysteem zo zou zijn doorgedraaid dat dit op waarheid zou berusten, is op zich al een eng idee. Maar staatssecretaris Van Dam vindt nader onderzoek niet nodig, hij legt de motie naast zich neer en 'laat de boer het zelf bepalen'.

De meeste boeren voelen niets voor verandering. Maar gelukkig neemt de maatschappelijke druk toe. Van Dam mag dan vallen voor het toneelstukje van de boerinnen, de burger krijgt over hun vorm van kalverliefde steeds meer twijfels.

'De één reageert vanuit emotie, de ander benadrukt de feiten', verklaarde Van Dam. De staatssecretaris plaatste de 'emoties' bij de mensen, organisaties en politici die vóór de motie waren, en de 'feiten' bij de felle tegenstanders uit de veesector. Tijd voor een korte analyse van de huidige 'kalverliefde'.

In de kruiwagen

Het kalf wordt vrijwel direct weggehaald van de moeder, al dan niet comfortabel afgevoerd in een kruiwagen. Het wordt in een hokje gezet, en krijgt de nodige eerste moedermelk, de biest. Hiervoor wordt de moederkoe gemolken, en de melk

Boerinnen met de slogan 'kalverliefde' op het Binnenhof: 'Emmers vol griezelverhalen.' FOTO MARTIJN BEEKMAN, ANP

wordt via fles of emmer aan het kalf gegeven. Omslachtig? Nee hoor, alleen zo houd je de controle of het bestje wel genoeg binnenkrijgt, luidt de verklaring. Vervolgens staat het kalfje, voor zover het al kán staan, letterlijk alleen. Die kalverliefde betekent niet dat de boer ernaast gaat zitten. Het betekent dat er op tijd melk in gegoten wordt.

Na ongeveer twee weken neemt de kalverliefde een heel andere wending: alle stiertjes en ongeveer een derde van de vaarskalfjes (meisjes) worden dan afgevoerd naar vetmesterijen. De liefde is over, ze zijn en blijven een bijproduct van de melk-

veehouderij, die kalfjes. Daarna leven zij een maand of zeven in een stal. Meestal staat het kalf dan nog weken alleen, waarna het met acht weken – wettelijk verplicht – in een groepshok mag, totdat het wordt afgevoerd naar de slachterij.

Dit zijn de feiten, zonder emotie. Kalverliefde van melkveehouders heeft dus weinig met liefde voor kalveren te maken, en meer met weersin tegen verandering. De economische gevolgen, de stallen die er niet op zijn ingericht, de keuze voor maximale melkproductie.

Niemand verwacht van melkveehouders dat ze op korte termijn kun-

nen overstappen op een systeem waarin kalveren en koeien een maand of vijf bij elkaar blijven. Wat je wél van de melkveehouders mag verwachten, is dat ze meegaan in een veranderende visie op een duurzamere veehouderij, waarbij men niet langer voorbijgaat aan het feit dat dieren intrinsieke waarde hebben en recht op natuurlijk gedrag. Een kleine voorhoede van melkveehouders bewijst dat het kán, de kalveren laten opgroeien en (mee)drinken bij de moeder.

Niet de koe moet worden aangepast aan de stal, de stal moet aangepast worden aan de koe.

Margreet Steendijk
senior inspecteur bij dierenwelzijn-
inspectieorganisatie Eyes on Animals

commentaar

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteuren.

Geef aan de sollicitatieplicht van ouderen een andere invulling

Als betaald werk niet lukt, is werk als vrijwilliger een uitstekend alternatief

Het voorstel ouderen geen sollicitatieplicht meer te geven kan op weinig enthousiasme rekenen in de politiek. Want waarom zou je mensen van boven de 55 of 60 jaar afschrijven voor de arbeidsmarkt? De maatschappij heeft hun inzet en ervaring nodig, en bovendien moeten mensen pas later van hun AOW en pensioen gaan genieten. Anders wordt met de oplopende levensverwachting het totale stelsel onbetaalbaar. In theorie is dat allemaal waar, oudere werknemers kunnen zonder meer van waarde zijn. Maar in praktijk wordt dat niet altijd onderkend. Nederland kent in

vergelijking met de buurlanden het hoogste werkloosheidspercentage onder 55-plussers, mede omdat de buurlanden nog regelingen hebben waardoor oudere werknemers eerder uit het arbeidsproces kunnen stappen. In praktijk blijken veel ouderen zich suf te solliciteren, zonder resultaat. En dat heeft forse nadelen. Psychologisch is het zwaar om voortdurend afgewezen te worden, terwijl je er zelf van overtuigd bent nog voldoende kwaliteit in huis te hebben. Maatschappelijk zorgt het ervoor dat mensen niet de overstap kunnen maken naar vrijwilligerswerk, terwijl daar grote behoefte aan is. Dat er iets moet gebeuren, daar is

gelukkig wel iedereen van overtuigd. Maatwerk wordt vaak genoemd als de remedie, want 'de ene werkloze is de andere niet'. Ook is er sinds kort een speciale vertegenwoordiger, ex-voetballer John de Wolf, die moet helpen bij werkgevers vooroordelen over oudere werklozen weg te nemen. En minister Asscher zal nog dit voorjaar met een plan komen om het probleem aan te pakken. Of dat allemaal helpt is zeer de vraag. De algehele werkloosheid daalt slechts langzaam, en er is veel aanbod van jongeren. Ook zij kampen met moeilijke toegang tot de arbeidsmarkt en moeten vaak genoegen nemen met kleine banen of kortdurende contracten.

In het verleden is verder vaak gebleken dat banenplannen weinig effect hebben, voor welke categorie dan ook. Het CNV-plan het probleem systematischer aan te pakken is daarom zo gek nog niet. De vakbond wil bijvoorbeeld afspreken mensen die vrijwilligerswerk of mantelzorg doen van hun sollicitatieplicht te ontheffen. Dat voorstel kan als charmante bijwerking hebben dat er herwaardering plaatsvindt voor onbetaalde bijdragen aan de maatschappij. Want ook het behoud van de sociale cohesie, waaraan vrijwilligers en mantelzorgers bijdragen, is een belangrijk uitgangspunt in de Nederlandse politiek.